

A woman with dark hair, wearing a long-sleeved blue dress with a bow at the neck, is sitting on a tufted orange sofa. The background is a warm-toned room with patterned wallpaper. The entire image is framed by a decorative orange lace border.

χρυσκές
ΣΤΙΓΜΕΣ
πικρές
ΘΥΜΗΣΕΙΣ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΡΟΥΣΣΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ: Γλυκές στιγμές, πικρές θύμψεις
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χριστίνα Ρούσσου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευγενία Γάλλου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Χριστίνα Ρούσσου
Copyright © 2025 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-77-5

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Χριστίνα Ρούσσου

ΓΛΥΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ,
ΠΙΚΡΕΣ ΘΥΜΗΣΕΣ

Εκδόσεις Έξη

Ήταν έντεκα και μισή το βράδυ, λίγο πριν μπει το νέο έτος. Η ίωση που με ταλαιπωρούσε για μέρες, μ' είχε αναγκάσει να μην προγραμματίσω γιορτινή μάζωξη, μα ούτε και να δεχθώ προσκλήσεις φίλων. Έτσι, αν και είχα πια συνέλθει, παρέμεινα στο σπίτι, ενστερνίστηκα τη διάθεση της...«ντράμα κουίν», μεγαλοποιήσα τη μοναξιά μου, κατέληξα ότι ήμουν η μόνη... «μόνη», μια τέτοια «χρονιάρια μέρα», κι αφού είχα χορτάσει να κλαίω το «διογκωμένο» απ' την υπερβολή χάλι μου, πήρα την κουβέρτα και βγήκα στη βεράντα να δω τα πυροτεχνήματα που σε λίγο θα έκαναν πολύχρωμο το μαύρο τ' ουρανού, με την ελπίδα ότι η λάμψη τους θα «τρύπωνε» και στην ψυχή μου.

Ο Θερμαϊκός απλωνόταν μπροστά μου, προστατευμένος απ' το Καράμπουρνο*, και η ξαστεριά έκα-

* Ακρωτήριο που βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη στα όρια του δήμου Καλαμαριάς. Το όνομα προήλθε από τις τουρκικές λέξεις «kara burun», που σημαίνουν «μαύρη μύτη».

νε ορατές τις κορυφογραμμές των βουνών απέναντι, απ' τον Όλυμπο ως το Βέρμιο και το Καϊμακτσαλάν.

Στάθηκα δίπλα στα κάγκελα, έσκυψα το κεφάλι στον δρόμο, ερημιά· τότε την προσοχή μου τράβηξαν οι δύο φιγούρες στο μπαλκόνι του πρώτου ορόφου της πλαϊνής πολυκατοικίας. Ήταν οι γηραιές «Αθηναίες» αδερφές που, πριν από πέντε χρόνια περίπου, εγκαταστάθηκαν στην Καλαμαριά.

Όταν ο περιπτεράς, ο Πέτρος, τις ρώτησε από πού ήρθαν, αυτές απάντησαν κοφτά: «Απ' την Αθήνα».

Γι' αυτό και τους έδωσε το παρατσούκλι «Αθηναίες» που πλέον καθιερώθηκε, και όποιος αναφέρεται σ' αυτές, δεν χρησιμοποιεί τα ονόματά τους, αλλά... το «προσωνύμιο».

Ένα πέπλο μυστηρίου εξακολουθεί να απλώνεται γύρω από το παρελθόν τους, κανείς δεν γνωρίζει από πού πραγματικά κρατάει η «σκούφια» τους, μόνο εικασίες υπάρχουν μπόλικες που κατά καιρούς διανθίζονται.

Ο ψαράς λέει ότι είναι ξεπεσμένες πλούσιες κόρες που ήρθαν στη Θεσσαλονίκη για να κρύψουν ένα μεγάλο οικογενειακό μυστικό, η κυρία Μάρω, χήρα στρατηγού, που μένει έναν όροφο πιο κάτω από μένα, επιμένει ότι είναι χήρες «καλοζωισμένες», χωρίς παιδιά, συμφωνεί με τον ψαρά ότι κρύβουν κάποιο μυστικό, αλλά το χαρακτηρίζει «τρομερό και φοβερό».

Ο θρησκόληπτος φούρναρης είναι βέβαιος ότι

έχουμε να κάνουμε με σατανίστριες, αιτιολογώντας:

«Από 'κεί που δεν το περιμένεις συμβαίνουν τα σατανικά πράγματα».

Το καλύτερο το ξεστόμισε η Κανέλλα, απ' το ψιλικατζίδικο, που το έχει συνήθειο, όταν πρόκειται να κάνει δηλώσεις σοβαρές, κατά τη γνώμη της, ξεκινά με το «*άκου να σου πω πώς έχουν τα πράγματα*», καθαρίζει ξεροθήχοντας τη βραχνή φωνή απ' τα τσιγάρα, παίρνει ύφος σοφό και βαθυστόχαστο κι αρχίζει την ανάλυση.

Για τις «Αθηναίες» αποφάνθηκε ότι είναι λεσβίες «παλαιάς κοπής», χωρίς να διευκρινίσει τη διαφορά της «παλαιάς» από της «νέας» κοπής, και φυσικά συμφωνεί με τον ψαρά, δηλαδή ότι κρύβουν ένα μυστικό που με τη σειρά της τού έδωσε άλλη διάσταση λέγοντας:

«Να μου το θυμηθείτε, πολλή ανωμαλία υπάρχει από πίσω».

Οι «αδερφές» απ' την πλευρά τους, δεν ανοίγουν εύκολα το στόμα τους, κρατούν πολύ ευγενικά απόμακρη στάση απέναντι στους πάντες, εκτός της φαρμακοποιού Κατερίνας, γιατί, όπως της εκμυστηρεύτηκαν κάποια φορά:

«Εσύ, καλή μου, έχεις επίπεδο και είσαι της τάξης μας».

Άρα, συμπέρανα με τη μία, οι αδερφές είναι «ντιπ καταντίπ» σνομπ και ψωνάρες, μα αυτό δεν μ' εμπόδισε να αισθανθώ συμπάθεια γι' αυτές όταν τις γνώρισα -πού αλλού;- στο φαρμακείο.

Για κάνα χρόνο, ανταλλάσσαμε καλημέρες, αναλύαμε τις καιρικές συνθήκες και η σχέση μας ανέθηκε απευθείας «λέβελ», όταν τους έδωσα τα βιβλία μου που τα διάβασαν μέσα σε πέντε μέρες!

Από 'κεί και μετά, κάθε τόσο περπατάμε παρέα, τις πάω με το αυτοκίνητο στο σούπερ μάρκετ, το μεγάλο, έξω απ' την πόλη, και το αγαπημένο τους θέμα για συζήτηση είναι διάφορες ιστορίες που μου προτείνουν να γράψω.

Οφείλω να πω ότι έχουν αχαλίνωτη φαντασία, σκαρφίζονται τις πιο απίθανες πλοκές, κι έχουν πάρει τόσο στα σοβαρά όλο αυτό που, πλέον, όποτε συναντιόμαστε, η κάθε μια μου δίνει από μια κόλλα χαρτί με τις «ιδέες» της για να μην τις ξεχάσω.

Περισσότερο μιλά η «μεγάλη», η Μιμίκι, γιατί η «μικρή», η Θουλίτσα, για να πει το οτιδήποτε, πρέπει πρώτα να της το επιτρέψει η αδερφή της.

Αδιαπραγμάτευτα, η «μεγάλη» είναι ο αρχηγός, τσαούσα και ξερόλας, ενώ η «μικρή» θυμίζει γερασμένο αερικό, όχι του κόσμου τούτου, ονειροπαρμένη, ρομαντική και ελαφρώς «φευγάτη», αφού, είτε καλό είτε κακό ακούσει, χαμογελαστά αναφωνεί «*αχ, τι ωραία, μπράβο!*».

Α, ξέχασα να σας ενημερώσω για την ηλικία τους που πια τη γνωρίζω! Ενενήντα τριών η «μεγάλη», τρία χρόνια πιο νέα η «μικρή».

Οι «Αθηναίες», λοιπόν, καθόντουσαν στο μπαλκόνι, έχοντας ανάμεσά τους ένα τραπεζάκι, που

πάνω του υπήρχε ένα μεγάλο φανάρι με αναμμένα κεριά, και ήταν σκεπασμένες, όπως κι εγώ, με κουβέρτες. Γύρω, τα θεοσκοτεινά διαμερίσματα, όσα μπορούσα να δω, μ' έκαναν να σκεφτώ ότι μπορεί και μόνο εμείς οι τρεις να απομείναμε στη γειτονιά, και τότε, χωρίς δεύτερη σκέψη, τις φώναξα, έτσι για ένα «χρόνια πολλά».

Αυτές, αμέσως ανταποκρίθηκαν.

«Α, κοπέλα μου! Χρόνια πολλά!» άκουσα χορωδιακά και χαμογέλασα με το «κοπέλα».

Η αλήθεια είναι ότι «κοπέλα» με αποκαλούν πάντα, ε, και όσο να πείτε, η φιλοφρόνηση, ακόμα και αν δεν αληθεύει, ένα χαμόγελο το φέρνει.

«Είσαι μόνη;» άκουσα να ρωτά κάποια απ' τις δύο και «καταπίνοντας» την πρώτη απάντηση: «σαν το λεμόνι», αποκρίθηκα:

«Ναι, μόνη».

Και τότε ήρθε η πρόσκληση.

«Ε, τότε έλα εδώ, να υποδεχθούμε παρέα το νέον έτος και να δούμε τα πυροτεχνήματα».

«Ωχ! Τώρα τι απαντώ;» μουρμούρισα, αλλά ταυτόχρονα σκέφτηκα ότι οπουδήποτε θα ήταν καλύτερα απ' το να με βρει μόνη ο καινούριος χρόνος και φώναξα: «Έρχομαι!»

Δέκα λεπτά αργότερα, με υποδέχθηκαν στο σπιτικό τους. Δεν είχα μπει ποτέ ξανά στο εσωτερικό, αφού, όσες φορές τις πήγα για ψώνια, μετέφερα με βιάση τις σακούλες ως την εξώπορτα.

Μόλις είδα τι φορούσαν, έδωσα συγχαρητήρια στην πρόνοιά μου, που με οδήγησε να μην πάω με τις φόρμες.

Οι αδερφές, με επίσημες τουαλέτες άλλης εποχής, κάπου μεταξύ 1960-'70, με τα μαλλιά σε κότσους περίπλοκους και κρεμασμένα κοσμήματα σε λαιμούς, αφτιά και δάχτυλα, με φίλησαν σταυρωτά και με οδήγησαν στο σαλόνι.

Αν έπαθα το πρώτο σοκ με την αμφίεσή τους, που ήταν λες και θα πήγαιναν σε κάλεσμα στο Μπάκιγχαμ, αυτό που αντίκρισα στο σαλόνι, μού πήρε για λίγο τη μιλιά! Τι ήταν τούτο, Θεέ μου! Μα τι λέω! Και Χριστέ και Παναγιά και Άγιοι Πάντες!

Σ' έναν χώρο, όχι παραπάνω από τριάντα τετραγωνικά, όσο περίπου έπιανε το σαλόνι, είχαν στοιβάξει όλες τις διακοσμητικές τάσεις, απ' την Αναγέννηση και τη βικτωριανή εποχή, μέχρι την «Μπελ επόκ»* και τον μοντερνισμό. Πόνεσε το μάτι μου, δεν ήξερα προς τα πού να κοιτάζω, δεν μπορούσα να ξεκαθαρίσω τι ήταν όμορφο, τι άσχημο και τι εντελώς κιτς!

«Πέρασε, πέρασε, από 'δώ. Δεν μας αρέσουν οι καναπέδες, γι' αυτό προτιμούμε μόνο πολυθρόνες», μού είπε η «μεγάλη».

Με οδήγησε προσεκτικά, γιατί τα πολλά έπιπλα δημιουργούσαν στενά περιθώρια να κινηθεί κανείς,

* «Belle Époque» (Ωραία Εποχή) ονομάστηκε η περίοδος της ευρωπαϊκής ιστορίας που διήρκεσε από το 1871 έως το 1914, την έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, και χαρακτηρίστηκε για το αισιόδοξο πνεύμα που κυριάρχησε.

σε μια μαύρη πολυθρόνα Μάκιντος*, ντυμένη με πράσινο βελούδο, που ερχόταν σε κραυγαλέα αντίθεση με τη χρυσαφιά διπλανή που είχε όλο τον ρομαντισμό και τη λεπτοδουλειά Λουί Κενζ**! Κολλητά, υπήρχε μια άλλη πολυθρόνα του Λε Κορμπιζιέ***, κι απέναντι, μια μεταλλική με μαύρο δέρμα της Σαρλότ Περιάν****.

«Προτείνω να βγούμε στο μπαλκόνι, είναι παρά τέταρτο, μη χάσουμε τα πυροτεχνήματα», είπε η «μεγάλη» και κινήσαμε.

Άλλη έκπληξη με περίμενε εκεί.

«Αν είναι δυνατόν!» μου ξέφυγε, καθώς μπροστά μου, ανάμεσα απ' τη συστάδα των δέντρων, η θέα ήταν πανομοιότυπη με τη δική μου!

«Είμαστε τυχερές! Τα τσιμέντα έκαναν στην άκρη, για χάρη μας!» δήλωσε η «μεγάλη» και άρχισαν να γελάνε μαζί με την αδερφή της, με ύφος σκανταλιάρικο, σαν να ξεγέλασαν τους πάντες.

Άξαφνα, ο ουρανός γέμισε χρώματα και το 2024 έφτασε στο μπαλκόνι.

Το καλωσορίσαμε με ευχές, αγκαλιές, φιλιά και το «ξεκάρφωτο» για την περίπτωση τραγούδι, που

* Ο Τσαρλς Ρένι Μάκιντος (Charles Rennie Mackintosh, 7 Ιουνίου 1868 - 10 Δεκεμβρίου 1928) ήταν Σκωτσέζος αρχιτέκτονας, ζωγράφος και σχεδιαστής.

** Το στυλ Λουί Κενζ (Louis Quinze) αναπτύχθηκε κατά το δεύτερο τέταρτο του 18ου αιώνα. Θεωρείται το πιο κλασικό στυλ επίπλων.

*** Ο Λε Κορμπιζιέ (Le Corbusier, 1887-1965) ήταν Ελβετός-Γάλλος αρχιτέκτονας, ζωγράφος, τοπογράφος και συγγραφέας.

**** Η Σαρλότ Περιάν (Charlotte Perriand, 24 Οκτωβρίου 1903 - 27 Οκτωβρίου 1999) ήταν Γαλλίδα αρχιτέκτονας και σχεδιάστρια.

έβγαινε απ' τα χείλη της Θουλίτσας με στεντόρεια φωνή, «είναι ψηλό, πολύ ψηλό, το παλικάρι που αγαπώ!»

Κάποια στιγμή που μπήκαμε μέσα, η «μεγάλη» θέλησε να μου δείξει το σπίτι, πριν καθίσουμε, και ταυτόχρονα και οι δύο μαζί, ξεκίνησαν να μ' ενημερώνουν για την καθημερινότητά τους, κάτι που ποτέ μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχαν κάνει.

Έτσι έμαθα ότι περνούσαν την ώρα τους «μελετώντας» τους κλασικούς συγγραφείς, η «μικρή» εξασκούνταν στο πιάνο, άκουγαν τζαζ μουσική από δίσκους βινυλίου στο πικάπ, ήξεραν απ' έξω κι ανακατωτά ό,τι μουσική έχει γράψει ο Χατζιδάκις, όπως και τα ελαφρά του Αττίκ*, Σουγιούλ**, Γούναρν*** που ναι μεν τα θεωρούσαν «γερμανοτσολιάδικα», αλλά είχαν ρομαντισμό. Η τελευταία φορά που ψήφισαν σε εκλογές, ήταν όταν ακόμα στα πράγματα μεσουρανούσε ο «ηγέτης», όπως τόνισε η «μικρή», η Θουλίτσα, η οποία στη συνέχεια αναστέναξε ονειροπόλα.

«Τρία χρόνια φορούσα μαύρα μετά τον θάνατό του».

«Πάψε, Θουλίτσα! Δεν είναι προς τιμήν σου

* Έλληνας συνθέτης και στιχουργός της ελαφράς μουσικής, πιανίστας, κονφερανσιέ και ηθοποιός, που δέσποσε στην καλλιτεχνική Αθήνα τη δεκαετία του '30.

** Θεωρείται από τους σημαντικότερους Έλληνες συνθέτες του μεσοπολέμου και της μετεμφυλιακής Ελλάδας.

*** Έλληνας τραγουδιστής ο οποίος ονομάστηκε «τροβαδούρος της Αθήνας» και μεσουράνησε τη δεκαετία του '50 στο ελαφρό τραγούδι.

αυτό!» τη μάλωσε μαλακά η Μιμικά, συνεχίζοντας:

«Ο θεός, μάς έμαθε να αγαπούμε τον Καραμανλή. Ο πατέρας υπήρξε βουλευτής Α΄ Αθηνών».

Όσο με ξεναγούσαν οι αδερφές, αναρωτιόμουν πώς βρέθηκαν οι Αθηναίες θυγατέρες του βουλευτή στο διαμέρισμα του πρώτου ορόφου, το γεμάτο αντικείμενα μεγάλης αξίας και που ονόμαζαν μεγαλοπρεπώς, «κατοικία».

«Πρέπει να βάψουμε την κατοικία φέτος», «η θέρμανση στην κατοικία δεν επαρκεί», «το πιάνο της κατοικίας θέλει κούρντισμα», «θα έλθει η οικιακή βοηθός μετά τις γιορτές να κάνει γενική στην κατοικία». Αν τις άκουγα, χωρίς να ξέρω πού μένουν, θα φανταζόμουν τουλάχιστον δίπατη μονοκατοικία.

«Τηλεόραση δεν βλέπουμε, μόνο βιντεοκασέτες, κι έχουμε αδυναμία στις σειρές, ξέρεις, που είναι σε τρεις-τέσσερις κασέτες, μα τώρα πια, δεν υπάρχουν βιντεοκασέτες για να ανανεώσουμε τη συλλογή μας», με πληροφόρησε η Μιμικά δείχνοντας μια βιβλιοθήκη γεμάτη βιντεοκασέτες, και από δίπλα η Θουλίτσα χτύπησε τα χέρια χαρούμενα λέγοντας το άσχετο για τη στιγμή:

«Αχ, τι ωραία, μπράβο!»

Το δωμάτιο που μου «σύστησαν» ως γραφείο, στον έναν τοίχο είχε μια τεράστια βιβλιοθήκη με βιβλία που «ξεχειλίζουν, και στον άλλον ράφια πέρα ως πέρα, προστατευμένα με τζαμένιες πόρτες, γεμάτα ασημικά, μινιατούρες και διάφορα μικροαντικείμενα,

τοποθετημένα ανά κατηγορίες. Η Μιμικά ήταν σχολαστική στις περιγραφές.

«Εδώ είναι οι δακτυλήθρες απ' όλον τον κόσμο, εδώ οι ταμπακιέρες του θείου, οι πίπες του θείου, τα γραμματόσημα του θείου, οι καρφίτσες για το πέτο του θείου, οι χτένες της θείας, τα καθρεφτάκια. Κοίτα, όλα αυτά είναι κρύσταλλα λαλίκ* της θείας, τα νομίσματα του θείου, οι μινιατούρες, τα πορσελάνινα μικρά σπιτάκια της θείας, οι βεντάλιες, οι βενετσιάνικες μάσκες...»

Μέχρι να μου δείξουν τα αντικείμενα, πέρασε πάνω από μισή ώρα, κουβέντα δεν είπα, είχαν ενδιαφέρον, μα περισσότερο, δεν ήθελα να χαλάσω τη χαρά των αδερφών που φάνταζε να ξεχειλίζει στα πρόσωπα και τις ζωνχές κινήσεις τους.

Γυρίσαμε κάποια στιγμή στο σαλόνι και η «μεγάλη» μού πρόσφερε μ' έναν τεράστιο ασημένιο δίσκο, μελομακάρονο και κουραμπιέ.

«Πάω να σου φέρω και νερό, το βάζω ξεχωριστά, για να μην το ρίξω», είπε, και μόλις γύρισε την πλάτη για να βγει απ' τον χώρο, η «μικρή» έσκυψε κοντά μου και ψιθύρισε:

«Μην φας τον κουραμπιέ, είναι από πέρυσι, αλλά η Μιμικά λέει ότι δεν παθαίνει τίποτα».

Έμεινα με την άσπρη γλυκιά μπάλα μετέωρη, ένα χιλιοστό πριν μπει στο στόμα, και τη Θουλίτσα από δίπλα να συνεχίζει:

* Ο Rene Lalique ήταν ο μεγαλύτερος τεχνίτης κρύσταλλου του 20ού αιώνα.

«Το μελομακάρονο να το φας, προχθές τα αγοράσαμε».

Ξεφύσησα ανακουφισμένη και καταπιάστηκα με το μελομακάρονο.

Εντωμεταξύ, εμφανίστηκε η Μιμικά με άλλον θεό-ρατο δίσκο και ένα κρυστάλλινο κολονάτο ποτήρι πάνω, που μου το πρόσφερε... άδειο!

«Αχ! Ξέχασα να βάλω νερό!» είπε ταραγμένη και τη διαβεβαίωσα ότι δεν ήθελα.

«Μια φορά, στου Κρικέλα*, όταν ήρθαμε εκδρομή στη Θεσσαλονίκη, η αδερφή μου έριξε όλη την κανάτα με το νερό πάνω της!» πετάχτηκε η Θουλίτσα.

«Εεεε..., τώρα πια ο Κρικέλας έχει κλείσει...», έκανα εγώ και άρχισε το... δράμα.

Εμβρόντητη με κοίταξε η «μικρή», σαν να έλεγα το πιο φρικτό πράγμα στον κόσμο, και γύρισε προς την αδερφή της:

«Μιμικά, τι λέει; Πότε;»

«Εδώ και χρόνια», πετάχτηκα.

«Και πού πάει η Αλίκη για φαγητό, όταν έρχεται στη Θεσσαλονίκη;»

Σαν κάτι να άρχισα να καταλαβαίνω, αλλά ρώτησα για να το επιβεβαιώσω.

«Για ποια Αλίκη μιλάτε;»

Η Θουλίτσα έριξε το βλέμμα πάνω μου, σχεδόν επιτιμητικά, που δεν ήξερα σε ποια Αλίκη αναφέρεται.

* Το εστιατόριο «Κρικέλας» στη Θεσσαλονίκη ιδρύθηκε το 1940 από τον Γιώργο Κρητικό, γνωστό ως «Κρικέλα», και λειτούργησε για 70 χρόνια.

«Τη Βουγιουκλάκη! Ποια άλλη;»

«Συγγνώμη που θα σας στενοχωρήσω, αλλά η Βουγιουκλάκη έχει πεθάνει...» απάντησα μουδιασμένα γιατί κάτι, που δεν μπορούσα ακόμα να προσδιορίσω, δεν μου άρεσε στην παράλογη συζήτηση.

«Αδύνατον!», αναφώνησαν και οι δύο.

«Πολλά χρόνια πριν...» επέμεινα και απόρησα με τον εαυτό μου, πώς και δεν είχα καταλάβει ότι έχουν «θέματα» -ίσως άνοιας; Και ακολούθησαν τα χειρότερα!

Η Θουλίτσα απ' τη μια στιγμή στην άλλη κατσούφιασε, έγειρε το κορμί, άρχισε να σιγοκλαίει πονεμένα και μουρμούρισε:

«Μιμικά, δεν είμαι καλά...»

«Έλα, μην κάνεις έτσι, δεν είναι αλήθεια, σε παρακαλώ, σύνελθε...» την παρηγόρησε η μεγάλη και μου έριξε μια επικριτική ματιά.

«Μα κι εσύ! Γιατί το είπες αυτό; Της έχει αδυναμία η αδερφή μου!»

Η αλήθεια είναι ότι αισθάνθηκα απαίσια εκείνη τη στιγμή γιατί χάλασα το «παραμύθι» της Θουλίτσας, αλλά και πού να ήξερα το κόλλημά της!

Ζήτησα συγγνώμη χωρίς να ακουστεί, αφού το κλάμα της «μικρής» μετατράπηκε σε δυνατό λυγμό, κι ανάμεσα φώναξε:

«Εάν μου πεις ότι πέθανε κι ο Χατζιδάκις..., δεν θα το αντέξω».

Ε, τι να κάνω κι εγώ, βλέποντας το χάλι της, απάντησα:

«Όχι καλέ! Ο Χατζιδάκις ζει! Την άλλη βδομάδα, μάλιστα, θα δώσει μεγάλη συναυλία στην Αθήνα».

Αμέσως οι λυγμοί μετριάστηκαν, ρούφηξε τη μύτη και μουρμούρισε:

«Αχ, ευτυχώς! Δεν θα αντέξω άλλο χαμό! Μιμικά, θέλω να πάω στο δωμάτιό μου, δεν αισθάνομαι καλά», δήλωσε και σηκώθηκε.

Οι κινήσεις άξαφνα έγιναν αργές, κουρασμένες, και καθώς απομακρύνονταν, η «μεγάλη» μού ψιθύρισε:

«Τι θα την κάνω; Μόνο τον θάνατο του Μέγα Αλέξανδρου δέχεται και του “Μαρμαρωμένου Βασιλιά”, Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, γιατί πιστεύει στη νεκρανάστασή τους! Η χρονιά μπήκε χάλια! Ούτε ξέρω πότε θα σταματήσει να πενθεί την Αλίκη!»

Με παρόρμηση της στιγμής και για να σώσω ό,τι μπορούσα, φώναξα στη Θουλίτσα που κόντευα να τη χάσω απ’ τα μάτια μου.

«Καλέ, σοβαρά το πιστέψατε ότι πέθανε η Αλίκη;»

Αυτό ήταν. Σταμάτησε απότομα και γύρισε προς εμάς, με ελπίδα στο βλέμμα.

«Ψέματα είπες;»

«Μα φυσικά! Έτσι για πλάκα! Την προηγούμενη βδομάδα που ήμουν στην Αθήνα, πήγα και την είδα στο θέατρο».

Μετέωρη, μεταξύ τού να πιστέψει ή όχι, με την

επιθυμία να γέρνει στο πρώτο, άλλαξε στάση σώματος, ζωντάνεψε και με πλησίασε σβέλτα!

«Αααα! Δεν είναι σωστό να κάνεις τέτοιες πλάκες!» με μάλωσε.

«Συγγνώμη, δεν θα το ξανακάνω», απολογήθηκα.

«Με τάραξες πολύ και δεν ξέρω αν θα σου ξαναμιλήσω... Αλήθεια, έκανες αστείο, ε;» ξαναρώτησε η Θουλίτσα για να το σιγουρέψει.

«Μα ναι, σας λέω», τη διαβεβαίωσα όσο πιο φυσικά μπορούσα, και τότε αυτή, με χαρούμενη και γεμάτη περιέργεια έκφραση, λες και δευτερόλεπτα πριν δεν βαλάντωνε στο κλάμα, ρώτησε:

«Ποιο έργο παίζει αυτόν τον καιρό;»

«Το ξύλο βγήκε απ' τον παράδεισο», απάντησα στα κουτουρού.

Το πρόσωπο της Θουλίτσας άστραψε από ικανοποίηση και όλο λαχτάρα κάθισε δίπλα μου θέλοντας να μάθει λεπτομέρειες.

«Α! έγινε θεατρικό; Είχαμε δει την ταινία μόλις είχε βγει, τον Νοέμβριο του 1959, στο “Ρεξ”! Θυμάσαι, Μιμικά; Εγώ, βέβαια, πήγαινα για πολύ καιρό καθημερινά και την έβλεπα... Υπέροχη ήταν η Αλίκη! Και τώρα έκτακτη θα είναι! Τι ρούχα φορούσε; Τα μαλλιά τα είχε μακριά; Και ο Παπαμιχαήλ μαζί, φαντάζομαι...»

«Φυσικά! Ένας κούκλος!» Ε, τι, να μην το πω; Αφού «ανέστησα» Χατζιδάκι και Αλίκη, τσιγκουνιές θα έκανα;

«Αχ, τι ωραία! Μπράβο!» αναφώνησε, χτυπώντας τις παλάμες.

«Τότε πάω να ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου και επιστρέφω να μου πεις λεπτομέρειες», είπε, και μόλις έφυγε, η Μιμικά ήρθε και κάθισε δίπλα μου.

«Τι να κάνω; Χρειάζεται έναν άνθρωπο δίπλα της, είναι ευαίσθητη..., της έχω αδυναμία..., έτσι πέρασαν τα χρόνια...»

Το ρολόι στον τοίχο, χτύπησε μια φορά.

Την επόμενη, που το πρόσεξα, ήταν οκτώ το πρωί.

Η Θουλίτσα εδώ και ώρες είχε αποσυρθεί στο δωμάτιό της κι εγώ, με τα μάτια να τσουζούν απ' την αγρύπνια, σηκώθηκα να φύγω. Η Μιμικά μ' αγκάλιασε ζεστά και μουρμούρισε: «Πόσο καλό μου έκανε η εξομολόγηση! Σ' ευχαριστώ, παιδί μου».

Τότε, μου ήρθε μια ιδέα που την ξεστόμισα απευθείας.

«Γιατί δεν γράφετε την ιστορία της ζωής σας;»

Η Μιμικά με κοίταξε ξαφνιασμένα, για λίγο δεν μίλησε καμιά μας, και μετά στα χείλη της σχηματίστηκε ένα χαμόγελο που πλάταινε και πλάταινε.

«Θα με βοηθήσεις;» με ρώτησε.

«Πολύ ευχαρίστως, αλλά πώς;»

«Να μου μάθεις να χειρίζομαι ηλεκτρονικό υπολογιστή! Κάποτε γνώριζα γραφομηχανή, δεν θα δυσκολευτώ με τα πλήκτρα...»

Γέλασα με το «ηλεκτρονικό», αμέσως σκέφτηκα ότι μάλλον θα έβρισκα τον μπελά μου, μα της απάντησα:

«Με μεγάλη μου χαρά».

«Και σε παρακαλώ, να μου μιλάς στον ενικό. Το έχω ανάγκη», μού ζήτησε πριν κλείσει την εξώπορτα.

Η Μιμίκா με εντυπωσίασε με την ευστροφία της στις 3 Ιανουαρίου. Πρωί πρωί πήγαμε να αγοράσουμε «ηλεκτρονικό» υπολογιστή, όπως της αρέσει να τον λέει, δηλαδή λάπτοπ, και να κάνουμε σύνδεση στο ίντερνετ.

«Θα πάρουμε και τηλεόραση. Αποφασίσαμε να αρχίσουμε να βλέπουμε», μου είπαν μ' ένα στόμα οι αδερφές, και μετά από μία ώρα, κατευθυνόμεσταν προς την «κατοικία» τους με φορτωμένο το πορτμπαγκάζ.

Πρώτα, σύνδεσα την τηλεόραση, ώστε να έχει να ασχολείται η Θουλίτσα και να μας αφήσει ήσυχες, όσο εγώ θα μάθαινα στη Μιμίκα τους βασικούς χειρισμούς του υπολογιστή. Το αξιοπερίεργο ήταν που σαν πήρε το τηλεκοντρόλ στα χέρια της η «μικρή», με άνεση λες και το χρησιμοποιούσε χρόνια, άλλαζε κανάλια και κάθε τόσο έβγαζε και ένα επιφώνημα θαυμασμού για κάτι που έβλεπε και της άρεσε.

«Έχει πολλούς σταθμούς! Αχ, τι ωραία, μπράβο! Και τι ωραίες διαφημίσεις!»

Ο «μεγάλος» κόσμος της μικρής οθόνης την είχε συνεπάρει και λογικό αν σκεφτούμε ότι είχε να ασχοληθεί μαζί της απ' όταν πέθανε ο Καραμανλής.

«Σε ένδειξη πένθους, δεν ανοίξαμε ξανά την τη-

λεόραση», μού εξήγησε με περηφάνια η Θουλίτσα.

Το ακόμα πιο εντυπωσιακό ήταν η ταχύτητα με την οποία η Μιμικά λάμβανε τις καινούριες γνώσεις. Μέσα σε λίγες μέρες τα βασικά τα ήξερε.

«Μιμικά μου, νομίζω ότι είσαι σε καλό δρόμο. Μπορείς να χρησιμοποιείς το γουόρντ για να γράφεις, έμαθες να αποθηκεύεις, να μπαίνεις σε διάφορες σελίδες, ε, δεν νομίζω να θέλεις παραπάνω! Δεν θα σε κάνουμε και... χάκερ!»

Τι ήθελα και είπα τη λέξη «χάκερ»! Μισή ώρα μού έφαγε κι όταν λίγο αργότερα τις αποχαιρέτισα, η «μεγάλη», η Μιμικά, με χαμόγελο τρανό, μού είπε:

«Μπορεί και να μην κοιμηθώ τη νύχτα, θέλω να ξεκινήσω το γράψιμο. Θα σου στείλω μέιλ το πρωί! Θα τα καταφέρω. Θα δεις».

Και είδα! Την επομένη το πρωί ξεκίνησα να διαβάζω το πρώτο μέιλ της Μιμίκας.

γλυκές ΣΤΙΓΜΕΣ, πικρές ΘΥΜΗΣΕΣ

Δύο αδερφές, η Μιμίκια και η Θουλίτσα. Δύο ψυχές δεμένες με αόρατα νήματα αγάπης, που πορεύτηκαν μαζί σε μια ζωή γεμάτη χαρές, λύπες, όνειρα, προκαταλήψεις που όριζαν τις μοίρες των ανθρώπων. Από τα πρώτα τους βήματα ως την τελευταία τους ανάσα, η μία στάθηκε φύλακας άγγελος της άλλης. Η Θουλίτσα, μια ψυχή αγνή, σχεδόν παιδική, με μια αθωότητα, σαγήνευε και μαγνήτιζε τους πάντες γύρω της. Η Μιμίκια, προσγειωμένη, συνετή, η φωνή της λογικής, η αδερφή που προστάτευε, ήξερε. Στη ζωή τους υπήρχαν πολλοί που τις αγάπησαν, όμως δεν κατάφεραν να τις προστατεύσουν από τη σκληρότητα της ζωής.

Με αφετηρία το 1950, ξεδιπλώνεται όχι μόνο η προσωπική τους ιστορία αλλά και η ιστορία μιας χώρας που άλλαξε, προδόθηκε, προχώρησε. Ένα συγκινητικό μυθιστόρημα για τις ζωές που καθορίζονται από τις εποχές τους, για το πεπρωμένο από το οποίο κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει και να δραπετεύσει, για τις γλυκές στιγμές και τις πικρές θύμησες που μας ακολουθούν. Και για τη ζωή που πάντα πρέπει «να ζούμε κάθε μέρα σαν να μην υπάρχει άλλη».

